

С. Джей-Джоунс

Зимна песен

S. Jae-Jones

WINTERSONG

Copyright © 2017 by S. Jae-Jones

С. Джей-Джоунс

ЗИМНА ПЕСЕН

Превод от английски: *Теодора Давидова*

Превод на стиховете от английски: *Кристин Димитрова*

Оформление на корицата: *Златина Зарева*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

С. ДЖЕЙ-ДЖОУНС

Вижна песен

Превела от английски: Теодора Давидова

ИК „ЕМАС“

София

На...

*Моята баба – най-добрата разказвачка
на приказки в света*

Когато моята редакторка ме попита дали имам желание да включа „Благодарности“ в книгата, без да се замисля отговорих: „Да, разбира се.“ Изобщо не си давах сметка колко трудна може да се окаже подобна задача. Написването на благодарностите бе далеч по-сложно за мен от написването на цялата „Зимна песен“. Кого да включа? Ами ако забравя някого? Ами ако неволно засегна някого с достатъчно влияние да подкрепи или унищожи книгата ми? Ето защо изказвам една обща благодарност към всеки и всички, които са чели, работили, докосвали дори само с поглед моя текст. Благодаря ви много, много! Вашата помощ и подкрепа означават далеч повече, отколкото можете да си представите.

Винаги съм се чувствала неудобно, когато се е налагало да изразя своята благодарност или да приема нечия благодарност, но би било непростимо да не назова онези хора, стояли най-непоклонно и неотклонно зад мен. На първо място това е Дженифър Летуок, жената, която ме попита дали не искам да напиша тези благодарности .

От самото начало Дженифър беше моята първа и най-голяма подкрепа в издателството, човекът, който видя потенциал в ръкописа и бе неотклонно до мен, докато минавахме през всевъзможните перипетии и неочаквани обрати на тази луда работа, която всички наричаме издателска. Благодаря ѝ, че не позволи да разбере колко много се е плашила всеки път когато се появявах с предложения за съвършено различен завършек или нов пролог, когато се обаждах с въпроси като: „А какво ще кажеш, ако...“. Хиляди благодарности и на Карън Масника и Британи Хилс – сред първите почитатели на „Зимна песен“ (и на „Лабиринтът“), на Даниеле Фиорелла

за изумителната корица (и затова, че прие моите идеи), на Анна Горовой за прекрасното оформление (и за включените в него мои рисунки!), на Мелани Сандърс за усилията книгата да види бял свят.

Благодаря на Кейтлин Демуейлър, моята агентка и сестра по оръжие, мой неуморен съветник и защитник, самата тя изключително талантлива авторка. Кейтлин, ти пое риска да се заемеш с мен и книгата ми, като никога не трепна и нито за миг не загуби вяра в доброто бъдеще на „Зимна песен“, дори когато индустрията не знаеше какво да прави с нас. Вярвам, че още много книги са пред нас! Благодаря на Джил Гринберг, Черил Пиентка, Дениз Сен Пиер и на всички в литературната агенция на Джил Гринберг за подкрепата.

Най-сърдечно благодаря на моите приятели по перо Мари Лу, Рене Ахдие, Рошани Чокши за съветите, коктейлите и съчувствието, когато се оплаквах, скубех косите си пред тях или в имейлите си за това, че бяха като емоционални канари по време на цялото това пътешествие. Благодаря от все сърце и на Кейт Елиът и Чарли Н. Холмберг за добрите оценки на „Зимна песен“ – първите похвали извън кръга на моите приятели, на семейството ми и на подлизурковците (шегувам се).

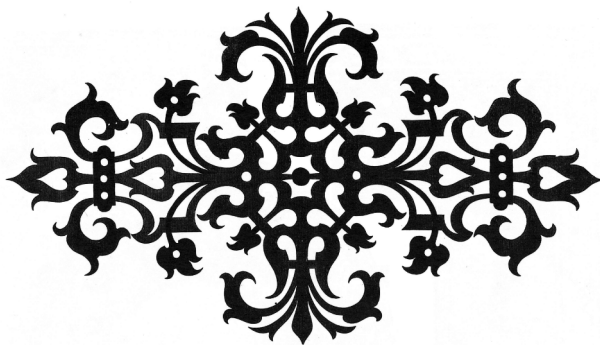
Всеки писател има нужда от всестранно окуражаване, за да не губи здравия си разум, така че особено съм благодарна на Сара Лемън, Бет Ревис, Кари Райън и всички, дали от своето време, за да са до мен, докато намеря своя стил и писателски глас, и най-вече специални благодарности на Кели ван Сант и Вики Лейн за това, че бяха с мен всеки ден в Гугъл и не пропускаха да ме предупредят, ако нагазвам в опасни води. На всички мои приятели в Ню Йорк, Ел Ей и Северна Каролина, все места, които наричам свой дом, благодаря, благодаря и пак благодаря!

И накрая, но не на последно място, дължа огромна признателност и безкрайната си обич на моето семейство. Бла-

годаря на Сю Ми, Майкъл и Тейлър Джоунс за това, че не загубиха вярата си в „черната овца“ на клана Джоунс; разбира се на моята халмеони¹ за всеотдайната обич и молитвите; не бива да пропусна и Мечо. Кой знае, някой ден може да успееш да изпълниш обещанието, дадено на колегите ти, и да ги напуснеш, за да станеш играч на покер, стига „Зимна песен“ да пожъне успех. Защо и да не си помечтаем.

¹ Халмеони (корейски) – баба. – Бел. прев.

Испитопъ

Живяло някога малко момиче, което свирело своята музика пред малко момче в гората. Момичето било дребно и тъмнокосо, а момчето – високо и светлокосо и били красива двойка, когато танцували под звуците на мелодиите, звучащи в главата на момичето.

Баба ѝ предупреждавала момичето да се пази от вълците в гората, но то знаело, че момчето не е опасно, дори да е Горския цар.

– Ще се омъжиш ли за мен, Елизабет? – питало момчето, а момичето дори не се интересувало откъде знае той името ѝ.

– Много съм млада още – отвърщало то.

– Тогава ще почакам – казвало момчето. – Ще чакам, докато си спомниш.

Момчето се смееело и танцувало с Горския цар – момчето, което все оставало малко по-голямо и някак недосегаемо.

Сезоните се сменяли, годините минавали и малкото момиче растяло, а Горския цар си оставал все същият. Момичето миеело съдовете, търкало поговете, вчесвало косата на сестра си, но и често изтичвало в гората, за да се срещне със своя стар приятел сред дърветата. Играта им вече била груга – истина или предизвикателство.

– Ще се омъжиш ли за мен, Елизабет? – питало момчето,

а тъй като не разбирало въпроса му, момичето не се включвало в играта.

– Все още не си спечелил ръката ми – отвъръщало то.

– Ще я спечеля. Ще спечеля, когато отстъпиш.

Малкото момиче играело с Горския цар и се смееело, макар че всеки път губело.

Зимата отстъпвала на пролетта, пролетта на лятото, идвала есента и отново настъпвала зима, но с всяка следваща година ставало все по-трудно, защото малкото момиче пораствало, а Горския цар си оставал все същият. То мислело съдовете, търкало подовете, вчесвало косата на сестра си, пазело брат си от страховете му, криело кесията на бащата, брояло монетите и вече не ходело в гората, за да се среща със своя стар приятел.

– Ще се омъжиш ли за мен, Елизабет? – питал Горския цар.

Малкото момиче не отговаряло.

Първа част

ПАЗАРЪТ НА ГОБЛИНИТЕ

*Към гоблина недей поглежда,
не му купувай плодове:
кой знае жадният му корен
отде си смуче бесовете?*

КРИСТИНА РОСЕТИ

Пазарът на гоблините

ПАЗИ СЕ ОТ МЪЖЕТЕ ГОБЛИНИ

— **П**АЗИ СЕ ОТ ГОБЛИНИТЕ – повтаряше Констанце – и от стоката, която продават.

Подскочих сепнато, когато сянката на моята баба мина над бележките ми и разпиля мислите ми. Помъчих се да скрия нотите с разтреперани от срам ръце, но Констанце не говореше на мен. Застанала на прага, тя гледаше намръщено Кете, която се контеше и гласеше пред огледалото в нашата стая – единственото огледало в странноприемницата ни.

– Чуй ме добре, Катарина – продължи Констанце, насочила кривия си пръст към отражението на сестра ми. – Суетата вика изкушението, а то е знак за слаба воля.

Кете се направи, че не чува, и продължи да пощипва странните си и да подрежда буклите.

– Лизл, ще гойдеш ли да ми помогнеш? – обади се тя и посегна към шапката на тоалетката.

Прибрах листовите в кутията и завъртях ключето.

– Това е пазар, Кете, а не бал. Отиваме да вземем лъка на Йозеф от *хер* Касл.

– Лизл – простена Кете. – Моля те.

Констанце замърмори и затропа с бастуна си по пода, но гвете със сестра ми не ѝ обърнахме внимание. Бяхме свикнали с мрачните и злобещи предупреждения на старицата.

– Добре, де – въздъхнах аз, пъхнах кутията под леглото и се изправих, за да помогна на Кете да закрепнe шапката върху косите си.

Шапката беше истинска камара от пера и коприна – комична купчина, особено за нашето малко, затънтено селце. Но сестра ми също беше комична, така че шапката напълно ѝ подхождаше.

– Оох! – изписка Кете, неволно я бях убола с фуркета. – Внимавай, де!

– Обличай се сама тогава. – Пригладих кърдите на сестра ми и покрих раменете ѝ с шал. Роклята беше с висока талия и коланът идваше под гърдите, така че простичката кройка подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Кете твърдеше, че моделът е по последната мода в Париж, но според мен така сестра ми изглеждаше скандално разголена.

– Хм! – доволна от това, което вижда в огледалото, възкликна тя. – Просто завиждаш.

Трепнах. Кете беше красавицата в семейството – златиста като слънцето коса, небесносини очи, страните – нежни като ябълков цвят и закръглена фигура. На седемнайсет, тя приличаше на зряла жена – с тънък кръст и сочни бедра, които новата ѝ рокля щедро разкриваше. Близко две години по-голяма от нея, аз все още изглеждах като дете: гребна, слаба и бледа. „Малко хобгоблинче¹“ обичаше да ме нарича баща ми. „Вещичка“ твърдеше Констанце. Само за Йозеф бях красива. Не хубава, *красива*, държеше да се знае той.

¹ Домашно духче, обикновено добронамерено, което се грижи за къщата. – Бел. прев.

– Да, завиждам – рекох аз. – Ще ходим ли все пак до пазара?

– След малко. – Кете ровеше в кутията си с дрънкулки. – Какво ще кажеш, Лизл? – попита по едно време сестра ми и вдигна няколко панделки. – Червена или синя?

– Има ли значение?

– Май не – въздъхна тя. – Вече е ясно, че ще се женя, никое от момчетата в селото няма да се интересува от мен. – И тя погръбна мрачно украшенията на роклята си. – Ханс не е от тези, дето забелязват красотите.

– Ханс е добър човек – процедих аз.

– Добър и скупен – отбеляза Кете. – Нали го видя на танците онази вечер? Нито веднъж не ме покани да танцуваме, ама изобщо. Стоеше в ъгъла и гледаше нацупено.

Така си беше, но само защото Кете флиртуваше открито с неколцината австрийски войници, които минаваха през селото на път за Мюнхен, за да отблъснат французите.

– Хайде, хубавице – увещаваха я те със своя смешен австрийски акцент. – Дай ни целувка!

– Разпуснатата жена е като узрял плод – побърза да се обади Канстанце. – Направо готов да бъде откъснат от Горския цар.

Тръпки на тревога пролазиха по гърба ми. Баба обичаше да ни плаши с разкази за гоблините и другите същества, обитаващи горите в края на селото, но Кете, Йозеф и аз от деца не обръщаме голямо внимание да гумите ѝ. Вече на осемнайсет, бях твърде голяма за приказките на баба, но всеки път когато споменеше Горския цар, усещах тръпка на вина. Въпреки всичко исках да вярвам в Горския цар.

– Върви да крякаш някъде другаде, стара сврако – нацупи се Кете. – Защо все търсиш повод да ме клъвнеш?

– Помни ми гумите. – Изпод овехтелите дупли на пожълтелите от времето дантели на бонето Констанце не изпускаше сестра ми от поглед, единствено тъмнокафявите ѝ очи

гледаха все още будно и проникателно от съсухреното лице. – Пази се, Катарина, да не стане така, че Горския цар да дойде и да те отведе заради разпуснатото ти държане.

– Престани, Констанце – обадох се аз. – Остави Кете на мира. Трябва да се върнем навреме и преди майстер Антониус да пристигне.

– Е да, боже опази да пропуснем прослушването на скъпоценния малък Йозеф пред прочутия виртуоз – промърмори сестра ми.

– Кете!

– Знам, знам – въздъхна тя. – Не се тревожи, Лизл. Ще се справи. Държиш се по-зле от кокошка, на чийто праг се е появила лисица.

– Той няма как да се справи без лък – отсякох аз и тръгнах към вратата. – Идваш или тръгвам без теб.

– Чакай – сграбчи Кете ръката ми. – Позволи ми да направя нещо малко с косата ти. Грехота е да криеш тези разкошни къдрици в плутка. Бих могла да...

– Мушитрънчето си е мушитрънче, все едно дали е окучено с перата на паун – изтръгнах пръстите си аз. – Само си губиш времето. Нито Ханс... нито някой друг... ще забележи.

Сестра ми трепна, щом споменах името на годеника ѝ.

– Чудесно – отсече тя и мина покрай мен без нито дума повече.

– Ке... – понечих да я повикам, но Констанце ме спря.

– Внимавай за сестра си, момиче – предупреди тя. – Пази я.

– Да не би да правя нещо друго? – процедих. Все аз, аз и мама, се грижехме за цялото семейство. Мама бе поела странноприемницата, която освен наш дом бе и източник на средствата, с които преживяхме. Аз се грижех за останалите от семейството.

– Нима? – Тъмните очи на баба не слизаха от лицето ми. – Йозеф не е единственият, който се нуждае от внимание.

– Какво искаш да кажеш? – смръщих чело.

– Забравяш какъв ден е днес.

Понякога беше по-лесно да изслушаш баба ми, отколкото да се направиш, че не я чуваш?

– И какъв е този ден? – изпъсках нетърпеливо.

– Денят, в който старата година си отива.

Нови тръпки пролазиха по гърба ми. Баба все още вярваше в стария календар и в последната нощ на есента, когато старата година умира и границата между Горната и Долната земя става съвсем тънка. Тогава обитателите на Долната земя излизат в Горната до настъпването на новата година през пролетта.

– Последната нощ на тази година – продължи Констанце. – Започва зимата, когато Горския цар броди сред нас и си търси невеста.

Извърнах лице. Някога беше излишно да ми го напомня. Тогава помагах на баба да сипва сол върху первазите на прозорците и пред праговете на вратите, за да попречим на злите сили да влязат. Но вече не можех да позволя на развихрилото се въображение да ме ръководи. Сега се вслушах в думите на апостол Павел пред Коринтяните – да загърбят подобни детинщини¹.

– Нямам време за това – побутнах аз баба. – Пусни ме да мина.

Мъка вдълба още повече бръчките по лицето ѝ, попрегърбените ѝ рамене се сведоха още, натежали от онова, което вярваше, че ще се случи. Сега тя трябваше да носи сама тежестта на вярванията си. Никой от нас вече не искаше да слуша за *Ерлкъони*²; никой освен Йозеф.

– Лизл! – провикна се Кете от долния етаж. – Може ли да взема червената ти пелерина?

¹ Става въпрос за текст от Новия завет, Първо послание на св. апостол Павел до Коринтяни 13:11. – Бел. ред.

² Ерлкъониг (нем.) – Горски цар. – Бел. прев.

– Внимавай какво избираш, момиче – не се отказваше Констанце. – Йозеф не влиза в играта. Когато *Ерлкьониг* участва, той играе, за да спечели.

Думите ѝ ме накараха да спра.

– За какво говориш? Каква игра?

– Ти ми кажи. – Изражението ѝ беше много сериозно. – Желанията, които мълвим в тъмното, имат последствия, а Господаря на злодеянията ще иска да си вземе обещаното.

Думите ѝ боднаха съзнанието ми. Спомних си как мама ни предупреждаваше да не обръщаме много внимание на думите на Констанце, защото е вече много стара и твърде слаба в главата, но отдавна не я бях чувала да говори толкова сериозно и ясно. Усетих как гърлото ми се свива от страх.

– Съгласна си, нали? – продължаваше Кете. – Значи го вземам!

– Не, не съм! – провикнах се аз над перилата на стълбището. – Слизам веднага, обещавам!

– Обещаваш, значи? – избръщолеви Констанце. – Даваш обещания, но колко от тях успяваш да спазиш?

– Какво...? – подхванах, ала когато се обърнах, баба я нямаше.

Долу Кете беше свалила вече пелерината от закачалката, но аз я гръпнах от ръцете ѝ и се загърнах с нея. При последното си идване Ханс бе донесъл подарък от магазина за платове на баща си – преди да предложи на Кете, преди всичко между нас да се промени – прекрасен топ вълнен плат. *За семейството*, обяви той, но всички знаеха, че подаръкът е за мен. Платът бе плътен, кървавочервен и прекрасно подходеше на мургавата ми кожа. Мама и Констанце ми ушиха пелерина, а Кете не криеше колко много ѝ харесва.

Минахме покрай баща ми, който свиреше на цигулката си прекрасна стара мелодия в салона. Оглеждах се да видя дали гостите не са пристигнали, но никой не бе дошъл, огньят в